

Uttalande-politik och uttalande-trötthet: Sara Ahmed

Engagerade organisationer skapar en uttalande-kultur som återskapar sig själv igen och igen. Uttalanden genererar en loop. Detta tränger undan genomförande. Uttalande-politik ersätter performativ politik.

Queerfeministen Sara Ahmed använder performativ om handlingar som genomför sitt mål. Praktiker där mål och medel är ett.

Organisationer och institutioner producerar, och fångas av, en kultur där de förväntas skriva måldokument, värdegrundsdokument, policydokument och uttalanden. Denna upptagenhet med uttalanden och dokument tränger undan, och ersätter, genomförandet av rättvisa, jämlikhet och mångfald. Det blir alltså uttalanden om rättvisa, jämlikhet och mångfald som i allt större utsträckning tränger undan rättvisa, jämlikhet och mångfald.

Uttalande-trötthet

Ett allt större fokus på att göra uttalanden och skriva måldokument skapar trötthet, enligt Sara Ahmed. Tid ägnas åt att skriva förslag på uttalande, inbjuda till möte, genomföra möte, komma överens, besluta och sprida. Och de som mottar uttalandet ägnar tid åt att läsa och sedan återigen sprida vidare ("dela" i flödes-kulturen). Möjligen ägnar några dessutom tid åt att kritisera uttalandet. Detta skapar, enligt Sara Ahmed, en uttalande-kultur som återskapar sig igen och igen. Denna uttalande-kultur genererar uttalande-

trötthet. (s 86)

Problemet är inte att det är skillnad på ord och handling. Problemet är snarare att uttalanden och dokument agerar. Uttalanden agerar väldigt mycket. Uttalanden förverkligar. Uttalanden förverkligar en uttalande-kultur som tränger undan performativt genomförande.

Uttalandet blir en handling som hindrar det uttalandet handlar om.

Per Herngren

2013 10 26, version 0.1

Referens

Sara Ahmed, *On Being Included Racism and Diversity in Institutional Life*, London: Duke University Press, 2012.